

Fedriam Være dei kom her til landet
 Dei saag det so milkom vor og vande.
 Det ligg som skodd gres den fyrste bolk.
 Fedrand var nke eit flakkande folk.

Og vetru var myrk og kald og lang.
 Sünarur Gos og varm som in Solskin svang.
 Det kom som ei aring dei fann iltige ord.
 Um in som var störr enn Odin og Tov.

So levde dei vel som best dei vissde
 Dei fann si mering i jagt og fiskee
 Dei rüdde og saadde i steina grümmen.
 Det grodde og rokes ad gar mat i münnen.

Dei sleit og arbeide det gjekk iltige fort.
 Men dei rüdde og bygde og fekk det gjort.
 Dei brogde og bunde deri skogen stad tett.
 Og aakrav og engjer dei kom til sin rett.

Bámmen sáa dii, dii nemde dii so,
Men det er de samme som bóndur no.
Flakking og flytting det var iktje her.
Dii hadde fát jordi so hjartelig tejer.

Og unge gúttar dii stod som i keve --
Dei vissde teje hva dii stúu takka seg be --
Men bóndur sá, de kann dyrka med jord
Og me skal vera som var og bror.

Og alt som du dyrkar det skal vera ditt
So lenge du lever -- men so er det mitt.
Den húsmannur vert som ein ringar stand
Han kann iktje úpp mot ein Odelsmann.

Men dii rúdde og bygde og fekk jordi þer;
Men dii hadde iktje odal og eizedom her.
Dei var líksom roflaus det skyma dii klárt
Dei tejde seg lítur -- og det var no so saarf.

So drog dei fraa himmen i flokker dei for
& korriva fekk dei si eige jord.

Det var så vondt dei fraa himmen komde.
Det var den flekken dei aldrig gløymde.

Og folket her heime dei sakerna dei saart;
Men det var no det beste det sjyna dei klårt.
Her heime gjetok folket og slit med sitt;
Men dei hadde den glæda at dette er mitt.

Men Odelsgarden so tok dei ein svid.

Du måtte no betrast i deira tid.

Som etter far so tok dei fatt --

Og mykje vart gjort, omu det meste er att.

Der flittigt arbeid og sparsemd var.

Der griddede dei seg på ein bandegard.

Dei var fornøygde dei sat so trygt --

Paa gamle tuffer dei hadde bygt.

Da var det mykje med slit og sūt,
So var det no gildt med ein jordagūt.
Da var det ei jenta som erode ein gard
So var det vel mange som såg kvar ho var.

No er det keje so-- det har smitt seg ein
Og bondeyrke får ein annan dom.

Men skal me tū at dei reknar rett.
Dei som tūr me kann leva so fint og lett.

Allt som jorda kan gje det vil dei tra.
Men kven skal det tunge lasset dra?
Geitosten er vel fin og god
Men kven vil vera geitendia no?

Med maskiner skal alt arbeidet gjerast
Og dei må kjøpast og dei måa lerast.
Og garden skal drivast i ro og mak
Ja dette kan wata ei onnar sak.

Nei me kann ikkje skryna den nye tid
 Den byr somkykje på storm og stid
 Folket rømmer og gaddarne ligg i øyde
 Skogur veks der dei fyrr han smøydde.

Og ser me på dei som styrer lande
 Me ser det so millom von og vande.
 Dei øyde pengar på alle kantar
 Kor skal det gå når dei pengar vantar?

Ja dei skal styre det heile rike --
 Inguer gløyma -- gjera alle like.
 Me får no tru at det går oss godt.
 Me vil no verna at Gud er atkaat.

So kan me alle vaart vesle rike --
 Me maa kje gløyma me må kje Svirke
 Lura -- fylja med so fida oss kan bruke
 Men lat oss ikkje av fida sluke.

6

Me må virka og vakte, ikkje gå Sløv
for skuld og renter dei ikkje søv
Her er ein fære me må agta oss vel
Me vait ikkje av Gyr me er ein brøl.

Fyr var her brølar det var nok so,
Men ikkje so mange som her er no.
Dei slit med skuld og renter og allt--
Dei er ikkje fri fyrr det er betalt.

Med mange var skar me har å stri
So kjem me vel fram til ei lettare tid.
Når kristendomen får meire magt--
Når folket høyres det Gud har sagt.